

Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh Hiji

Ngabuka Anyaman Nubuat: Ngartos kana Panglihatan-panglihatan Daniel, Perjangjian, jeung Waktu Panyegelan dina Poe-poe Panungtungan

Jeff Pippenger

2024-01-25

Jibril sumping ka Daniél dina pasal salapan pikeun maparin anjeunna kaparigelan jeung pamahaman ngeunaan dua visi anu geus dipintonkeun dina pasal dalapan.

Jeung anjeunna ngawartosan ka abdi, nyarios sareng abdi, sarta saur anjeunna, “Eh Daniel, ayeuna sim kuring parantos sumping pikeun maparin ka maneh kaparigelan jeung pangarti. Ti mimiti panyuhun-panyuhun maneh, parentah éta parantos kaluar, sarta sim kuring sumping pikeun ngébréhkeunana ka maneh; sabab maneh dipikaasih pisan. Ku sabab éta, ngartikeun ieu perkara, sarta talingakeun ieu titingalian.” Daniel 9:22, 23.

Supados Daniel miboga “pangarti” nu diperlukeunana, Jibril maréntahkeun manéhna supaya ngarti boh kana “perkara” boh kana “tetempoan.” “Perkara” éta nya éta tetempoan ngeunaan panyangkalan nepi ka diteken-injakna tempat suci jeung pasukan, sedengkeun “tetempoan” éta nya éta tetempoan ngeunaan mucunghulna 22 Oktober 1844. Sister White ogé nekenkeun dua tetempoan ieu nalika anjeunna ngawartosan ka urang yén Daniel keur neangan ngartos hubungan antara panawanan tujuh puluh taun jeung dua rébu tilu ratus taun. Tujuh puluh taun téh nya éta anu ku Jibril diidentifikasi minangka “perkara,” sedengkeun “tetempoan” téh nya éta dua rébu tilu ratus taun. Daniel ngawakilan golongan “anu wijaksana” dina poé-poe panungtungan, nalika Jibril masihan panarjamahan ngeunaan dua rébu tilu ratus taun. Golongan “anu wijaksana” ngakuan boh “perkara” boh “tetempoan” dina panarjamahan Jibril, ari anu jahat mah henteu ngartos. Kaum Millerit ngartos kana “perkara” jeung “tetempoan,” tapi ngan ukur dina wates anu kawatesanan.

Opat ratus salapan puluh taun mangsa panggih, nya éta hiji mangsa anu didadasaran ku opat ratus salapan puluh taun pambrontakan ngalawan perjangjian ngeunaan “tujuh kali” sakumaha dipidangeun dina Imamat dua puluh lima jeung dua puluh genep. Tujuh puluh taun pangawulaan téh mangrupa jumlah sakabéh taun nalika éta tanah teu diidinan ngarasakeun waktu reureuhna.

Minggu nalika Kristus netepkeun perjangjian jeung loba jelema, mangrupa gambaran ngeunaan paséa tina perjangjian-Na, sakumaha digambarkeun ku dua mangsa sarébu dua ratus genep puluh poé. Minggu nubuat éta kabagi ku salib, anu ngalambangkeun segel Allah.

“Naon meterai Allah anu jumeneng, anu dipasang dina tarang umat-Na? Eta téh hiji tanda anu bisa dibaca ku para malaikat, tapi lain ku panon manusa; sabab malaikat nu ngancurkeun kudu ningali eta tanda panebusan. Pikiran anu cerdas geus ningali tanda salib Kalvari dina putra-putra jeung putri-putri angkat Gusti. Dosa tina palanggaran hukum Allah geus dipupus. Maranehna geus ngagem pakean panganten, sarta taat jeung satia kana sagala parentah Allah.” Manuscript Releases, volume 21, 52.

Minggu éta ngalambangkeun dua mangsa sarébu dua ratus genep puluh taun anu dipisahkeun ku hukum Minggu taun 538, (tanda sato galak) anu dina éta paganisme lajeng kapapaan nindes tempat suci jeung pasukan. Salila sarébu dua ratus genep puluh poé, Kristus masihan kasaksian-Na, tuluy salila sarébu dua ratus genep puluh poé deui, Kristus masihan kasaksian anu sarua ngaliwatan murid-murid-Na. Salila sarébu dua ratus genep puluh taun, Iblis masihan kasaksianna ngaliwatan paganisme, lajeng salila sarébu dua ratus genep puluh taun deui, Iblis masihan kasaksianna ngaliwatan kapapaan.

Perjangjian éta, anu ku lantaran kateuadilan Israél baheula robah jadi “pasulayan”-Na Allah, nyaéta perjangjian dina Imamat pasal dua puluh lima, anu ngaguratkeun panguyuban tanah supaya reureuh, jeung taun Yobel anu kudu dirayakeun unggal taun ka opat puluh salapan.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa di Gunung Sinai, dawuh-Na, “Nyarios ka urang Israil, sarta sebutkeun ka maranéhna: Lamun maranéh geus asup ka tanah anu ku Kami dipaparinkeun ka maranéh, mangka éta tanah kudu ngajalankeun Sabat ka PANGERAN. Genep taun maneh kudu melak kebon maneh, jeung genep taun maneh kudu ngarampalan kebon anggur maneh, sarta ngumpulkeun hasilna. Tapi dina taun katujuh kudu aya Sabat pangreureuhan pikeun tanah, hiji Sabat pikeun PANGERAN; maneh ulah melak kebon maneh, jeung ulah ngarampalan kebon anggur maneh. Naon anu tumuwuh sorangan tina panén maneh ulah dipanén, jeung anggur tina tangkal anggur maneh anu henteu dirampalan ulah dikumpulkeun; sabab éta téh taun pangreureuhan pikeun tanah. Jeung Sabat tanah éta bakal jadi dahareun pikeun maranéh; pikeun maneh, pikeun abdi lalaki maneh, pikeun abdi awéwé maneh, pikeun palayan upahan maneh, jeung pikeun urang deungeun anu ngumbara cicing jeung maneh, Kitu deui pikeun ingon-ingon maneh, jeung pikeun sato galak anu aya di tanah maneh, sakabéh hasilna bakal jadi dahareun. “Sarta maneh kudu ngitung tujuh kali Sabat taun, tujuh kali tujuh taun; jadi lilana tujuh Sabat taun éta pikeun maneh jadi opat puluh salapan taun. Tuluy maneh kudu nyuruh tarompet jubileum ditiup dina poe kasapuluh bulan katujuh; dina Poe Pangruwatan maranéh kudu nyieun tarompet ditiup ka sakuliah tanah maranéh. Jeung maranéh kudu nyucikeun taun kalimapoluh, sarta ngumumkeun kamerdikaan ka sakuliah tanah pikeun sakumna pangeusina; éta kudu jadi jubileum pikeun maranéh; sarta unggal jelema kudu balik deui ka milikna, jeung unggal jelema kudu balik deui ka kulawargana. Taun kalimapoluh éta kudu jadi jubileum pikeun maranéh; maranéh ulah melak, ulah ogé panén naon anu tumuwuh sorangan di dinya, sarta ulah ngumpulkeun anggur tina tangkal anggur anu henteu dirampalan. Sabab éta téh jubileum; éta kudu jadi suci pikeun maranéh; maranéh kudu ngadahar hasilna langsung ti tegalan. Dina taun jubileum ieu unggal jelema kudu balik deui ka milikna. Imamat 25:1–13.

Mangsa kahiji tina nubuat dua rébu tilu ratus taun, sakumaha jeung saminggu nalika Kristus netepkeun perjangjian, jeung opat ratus salapan puluh taun, patali langsung jeung “tujuh kali” dina Imamat pasal dua puluh lima jeung dua puluh genep.

Ku sabab éta, kudu nyaho jeung ngarti, yén ti mimiti kaluarna parentah pikeun mulangkeun jeung ngawangun deui Yerusalem nepi ka Al Masih, Pangeran éta, bakal aya tujuh minggu, jeung genep puluh dua minggu: jalan-jalan kota bakal diwangun deui, kitu deui témbokna, sanajan dina mangsa anu pinuh ku kasusah. Daniel 9:2.

Genep puluh salapan minggu dimimitian dina taun 457 SM, ngahontal ka baptisan Kristus, jeung awal minggu anu ku anjeunna netepkeun perjangjian, nya éta perjangjian “pasulayan” Allah. Tapi aya hiji minggu tina minggu-minggu (opat puluh salapan taun), anu dipisahkeun ti genep puluh salapan minggu ku ungkara “tujuh minggu, jeung genep puluh dua minggu.” Dimimitian dina taun 457 SM, bakal aya opat puluh salapan taun, hiji rujukan anu écés kana perjangjian dina Imamat pasal dua puluh lima, jeung kana perayaan Yobel. Opat puluh salapan taun éta lain ngan saukur lambang tina siklus-siklus Yobel, tapi ogé tina Pentekosta, nyaéta poé ka lima puluh anu nuturkeun opat puluh salapan poé tina pesta minggu-minggu.

Opat puluh salapan taun kahiji tina dua rébu tilu ratus taun, opat ratus salapan puluh taun, jeung saminggu nalika perjangjian diteguhkeun, sadayana raket patalina sacara langsung jeung dua rébu lima ratus dua puluh taun, anu digambarkeun minangka “tujuh mangsa,” dina Imamat dua puluh genep. Unggal unsur tina nubuatan dua rébu tilu ratus taun téh patali langsung jeung “tujuh mangsa” anu ku Adventisme disisihkeun sarta ditampik dina taun 1863. “Tujuh mangsa” téh lambang tina perjangjian Yobel, sarta ku sabab kitu ogé kudu diperhatikeun yén nalika dua rébu tilu ratus taun réngsé dina 22 Oktober 1844, kitu deui, dua rébu lima ratus dua puluh taun ogé réngsé dina poé éta kénéh, sabab Musa nyatet dina Imamat pasal dua puluh lima:

Jeung maneh kudu ngitung tujuh sabat taun pikeun dirina, tujuh kali tujuh taun; sarta lilana tujuh sabat taun éta pikeun dirina bakal jadi opat puluh salapan taun. Tuluy maneh kudu nyababkeun tarompet yubile disada dina poé kasapuluh bulan katujuh; dina Poé Pangruwatan maraneh kudu nyieun tarompet éta disada ka sakuliah tanah maraneh. Imamat 25:8, 9.

Unggal kurun nabi dina dua rébu tilu ratus taun téh patali langsung jeung “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, kaasup poé nalika duanana kurun nabi éta réngsé. Opat puluh salapan taun nu kahiji nandaan pagawéan ngawangun deui jeung mulangkeun Yerusalem, anu bakal diréngsékeun nalika umat Allah kaluar ti Babul. Bait Allah geus réngsé saméméh parentah nu katilu, sakumaha bait Millerite ogé geus réngsé saméméh malaikat nu katilu sumping. Tapi sanggeus 457 SM, “jalan raya” éta masih kénéh kudu “diwangun deui, jeung témbok, sanajan dina mangsa kasusah.” Salaku Alfa jeung Omega, Yesus salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara, sarta sanggeus 22 Oktober 1844, kaum Millerite kudu ngaréngsékeun “jalan raya” “jeung témbok,” “dina mangsa kasusah.”

Sadérék White nétélakeun yén témbok panangtayungan anu sacara harfiah ngurilingan Yérusalém téh mangrupikeun lambang hukum Allah, sarta langsung sanggeus 22 Oktober 1844, jalma-jalma satia dipingpin asup ka sanctuary sorgawi sarta ngakuan hukum Allah (témbok éta). Pikeun ngakuan hukum Allah, kaasup poé Sabat, kaum Millerite dipingpin balik ka perjangjian Israél baheula. Pamulihan “jalan” anu harfiah téh nyaéta pamulihan anu sacara rohani kajadian nalika kaum Millerite balik ka “jalan-jalan baheula” milik Yermia. “Mangsa-mangsa kasusah” anu bakal aya dina mangsa témbok jeung jalan éta ditegakkan, kudu kalaksanakeun sanggeus 1844, sarta Perang Sipil anu harita keur ngadeukeutan, sarta geura dimimitian dina sajarah éta pisan, ngawakilan mangsa-mangsa kasusah éta.

Lamun maranéhna satia, maranéhna tangtu geus nepi ka taun kalima puluh perlambang yobel (tempat para budak dibébaskeun), anu ogé dilambangkeun ku poé kalima puluh Pentakosta (tempat amanat kamerdikaan disanghareupkeun ka sakuliah dunya). Tapi sanggeus taun 1844 kalolobaan maranéhna nolak cahaya Sabat, sarta dina taun 1863 maranéhna ogé nolak amanat Musa (éta “tujuh kali”), anu geus ditepikeun ka maranéhna ku Élija (William Miller). Dina kecap séjén, maranéhna ngajauhan “jalan” (jalan-jalan heubeul) anu kuduna ku maranéhna dipulihkeun sarta dipalampah.

Yesus salawasna ngagambarkeun tungtung ku awalna, jeung nalika misil sapuluh parawan diulang deui dina poé-poé panungtungan, pagawean mulangkeun Yerusalem deui kudu dilaksanakeun. “Jalan jeung témbok” bakal diwangun dina “mangsa kasusah”. Urang ayeuna keur asup kana éta mangsa kasusah. 22 Oktober 1844 ngalambangkeun hukum Minggu anu enggal bakal datang, ku kituna nalika “jam lini gedé,” dina Wahyu sabelas, sumping, jalan jeung témbok bakal diwangun dina mangsa kasusah. Ayeuna urang baris ngaidéntifikasi éta mangsa kasusah minangka “amarahna bangsa-bangsa” anu dihasilkeun ku perang Islam anu beuki ngaronjat.

Nalika ngajelaskeun naon anu saméméhna geus ditulis ngeunaan hiji “wanci kasusah,” anjeunna méré hiji katerangan anu kacatet dina buku Early Writings.

“1. Dina kaca 33 dipidangkeun ieu di handap: ‘Kuring ningali yén Sabat anu suci téh ayeuna jadi, jeung bakal tetep jadi, témbok pamisah antara Israil Allah anu sajati jeung jalma-jalma anu teu percaya; jeung yén Sabat téh mangrupa perkara anu agung pikeun ngahijikeun hate para santo kakasih Allah anu keur ngantos-ngantos. Kuring ningali yén Allah gaduh anak-anak anu can ningali jeung can ngalaksanakeun Sabat. Maranéhna can nampik cahya ngeunaan éta. Jeung dina awal mangsa kasusah, kami pinuh ku Roh Suci waktu kami maju sarta ngawarkeun Sabat kalayan leuwih lengkep.’”

“Panglihatan ieu dipaparinkeun dina taun 1847 nalika dulur-dulur Advent anu ngajaga Sabat masih saeutik pisan, sarta ti antara maranéhna ngan ukur sawatara anu nganggap yén pangreksaanana cukup penting pikeun ngaguratkeun hiji wates antara umat Allah jeung jalma-jalma anu teu percaya. Ayeuna minuhan tina panglihatan éta geus mimiti katingali. ‘Mimitina mangsa kasusah’ anu disebutkeun di dieu henteu nuduh kana waktu nalika bala-bala bakal mimiti dicurahkeun, tapi kana hiji mangsa pondok pas saméméh éta dicurahkeun, nalika Kristus aya di sanctuary. Dina mangsa éta, bari karya kasalametan keur nutup, kasusah bakal datang ka bumi, jeung bangsa-bangsa bakal ambek, tapi tetep dicekel sangkan henteu ngahalangan pagawean malaikat katilu. Dina mangsa éta, ‘hujan panungtungan,’ atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun maparin kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, jeung nyiapkeun umat-umat suci sangkan tahan nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtungan bakal dicurahkeun.” Early Writings, 85.

Aya hiji “mangsa pondok,” anu miheulaan panutupan mangsa kasempetan rahmat, nalika “bangsa-bangsa baris ambek, tapi tetep dicekel.” Dina waktu anu sarua “hujan ahir” sumping. “Kambekan bangsa-bangsa,” nyaéta hiji lambang anu diidéntifikasi dina Wahyu pasal sabelas.

Jeung bangsa-bangsa murka, sarta amarah Gusti parantos sumping, kitu deui waktuna jalma-jalma paéh, supaya maranéhna dihakiman, sarta supaya Anjeun maparin ganjaran ka

hamba-hamba Anjeun, nyaéta para nabi, ka para santo, jeung ka sakur anu sieun kana nami Anjeun, boh nu leutik boh nu gedé; sarta supaya Anjeun ngancurkeun jalma-jalma anu ngancurkeun bumi. Wahyu 11:18.

Sadérék White méré koméntar kana ayat ieu.

“Abdi ningali yén amarah bangsa-bangsa, murka Allah, jeung waktuna pikeun ngahakiman nu paéh téh misah jeung béda masing-masing, silih tuturkeun hiji sanggeus nu séjén; kitu deui yén Mikail can ngadeg, sarta mangsa kasangsaraan, anu can kungsi aya saméméhna, can acan dimimitian. Bangsa-bangsa ayeuna keur ambek, tapi lamun Imam Agung urang geus ngaréngsékeun padamelan-Na di tempat suci, Anjeunna bakal ngadeg, ngagem pakean pamales kanyeri, sarta tuluy tujuh bala nu pamungkas bakal dicurahkeun.

“Kuring ningali yén opat malaikat éta bakal nahan opat angin nepi ka pagawean Yesus réngsé di tempat suci, sarta sanggeus éta bakal datang tujuh bala pamungkas.” Early Writings, 36.

“Amarahna bangsa-bangsa” lumangsung pas saméméh masa kasempetan rahmat ditutup, sabab éta dituturkeun ku “murka Allah.” “Murka Allah” lumangsung nalika masa kasempetan rahmat ditutup, jeung “waktuna pikeun ngahakiman jalma-jalma paéh,” nujul kana hiji pangadilan anu lumangsung salila milénium, sarta lain nujul kana pangadilan kana jalma-jalma paéh anu dimimitian dina taun 1844.

Tuluy kuring nempo hiji malaikat turun ti sawarga, nyepeng konci jurang nu taya dasarna jeung hiji ranté gedé dina leungeunna. Anjeunna nyekel naga éta, oray kolot éta, nyaéta Iblis jeung Sétan, tuluy meungkeut anjeunna salila sarébu taun, sarta ngalungkeun anjeunna ka jero jurang nu taya dasarna, tuluy nutup anjeunna di dinya jeung méré segel kana anjeunna, supaya anjeunna ulah deui nipu bangsa-bangsa, nepi ka genep sarébu taun éta réngsé; sarta sanggeus éta anjeunna kudu dileupaskeun sakeudeung. Tuluy kuring nempo tahta-tahta, sarta maranéhna calik dina eta, jeung pangadilan dipasrahkeun ka maranéhna; sarta kuring nempo jiwa-jiwa jalma-jalma anu dipancung ku sabab kasaksian ngeunaan Isa jeung ku sabab firman Allah, sarta anu henteu nyembah ka sato galak éta, boh ka gambarna, sarta henteu narima tandana dina tarangna atawa dina leungeunna; sarta maranéhna hirup jeung maréntah babarengan jeung Kristus salila sarébu taun. Wahyu 20:1–4.

Pangadilan anu “dipasrahkeun ka” para wali, nandakeun yén maranéhna baris ngalaksanakeun pangadilan ka nu jahat salila milénium, lain yén maranéhna anu dipangadilan.

“Salila sarebu taun antara hudangna nu kahiji jeung hudangna nu kadua, pangadilan ka jalma-jalma durhaka lumangsung. Rasul Paulus nunjuk kana pangadilan ieu minangka hiji kajadian anu nuturkeun datangna Kristus anu kadua. ‘Ulah ngahakiman nanaon saméméh waktuna, nepi ka Gusti sumping, anu ku Anjeunna bakal dipanyatakeun hal-hal anu nyumput dina poek, sarta bakal diumumkeun maksud-maksud haté.’ 1 Korinta 4:5. Daniel nyatakeun yén nalika Nu Maha Kolot sumping, ‘pangadilan dipasrahkeun ka para wali Nu Maha Luhur.’ Daniel 7:22. Dina waktu ieu jalma-jalma bener maréntah jadi raja-raja jeung imam-imam pikeun Allah. Yohanes dina Wahyu nyebutkeun: ‘Kuring ningali tahta-tahta, jeung maranéhna linggih dina éta, sarta pangadilan dipasrahkeun ka maranéhna.’ ‘Maranehna baris jadi

imam-imam Allah jeung Kristus, sarta bakal maréntah babarengan jeung Anjeunna sarebu taun.’ Wahyu 20:4, 6. Dina waktu ieu lah, sakumaha geus diprediksikeun ku Paulus, ‘para wali bakal ngahakiman dunya.’ 1 Korinta 6:2. Dina kasatunggalan jeung Kristus maranéhna ngahakiman jalma-jalma durhaka, ngabandingkeun kalakuan-kalakuanna jeung kitab undang-undang, nyaéta Alkitab, sarta mutuskeun unggal perkara nurutkeun kana pagawéan anu geus dipigawé dina badan. Satuluyna, bagian sangsara anu kudu ditanggung ku jalma-jalma durhaka ditetepkeun nurutkeun kana pagawéan maranéhna; sarta éta dicatet ngalawan ngaran-ngaran maranéhna dina kitab pati.”

“Setan jeung malaikat-malaikat jahat ogé bakal dihakiman ku Kristus jeung umat-Na. Paulus nyebutkeun: ‘Naha maraneh teu nyaho, yen urang bakal ngahakiman malaikat-malaikat?’ Ayat 3. Jeung Yudas netelakeun yén ‘malaikat-malaikat anu henteu ngajaga kaayaanana anu mimiti, tapi ninggalkeun tempat padumukanana sorangan, ku Anjeunna geus diteundeun dina ranté langgeng di handapeun poek nepi ka pangadilan dina poe anu agung.’ Yudas 6.

“Dina panutupan sarébu taun, kabangkitan anu kadua bakal lumangsung. Tuluy jalma-jalma durhaka bakal dihudangkeun tina maot sarta nembongan di payuneun Allah pikeun ngalaksanakeun ‘pangadilan anu geus ditulis.’ Ku kituna, sang panyingkab, sanggeus ngajelaskeun kabangkitan jalma-jalma bener, ngandika kieu: ‘Nu paéh séjénna mah can hirup deui nepi ka sarébu taun éta réngsé.’ Wahyu 20:5. Jeung Yesaya ngébréhkeun, ngeunaan jalma-jalma durhaka: ‘Maranéhna bakal dikumpulkeun babarengan, sakumaha tahanan dikumpulkeun kana liang, sarta bakal dikonci dina panjara, jeung sanggeus loba poé maranéhna bakal didatangan.’ Yesaya 24:22.” The Great Controversy, 660, 661.

Ku kituna écés yén “amarahna bangsa-bangsa” nujul kana “mangsa kasusah” anu tumiba ka dunya saméméh panto kasempetan rahmat nutup, sarta yén nalika “bangsa-bangsa geus ngamuk,” dina waktu anu sarua maranéhna ogé “ditahan.”

“Kuring ningali yén amarah bangsa-bangsa, murka Allah, jeung waktuna ngahakiman anu paéh téh béda sarta misah, anu saurang nyusul ka anu saurang deui.” Early Writings, 36.

Dina mangsa nalika “bangsa-bangsa murka,” hujan ahir mimiti turun.

“Dina waktu eta, basa pagawean kasalametan keur ditutup, kasusah bakal datang ka bumi, sarta bangsa-bangsa bakal ambek, sanajan tetep dikekang supaya ulah ngahalangan pagawean malaikat katilu. Dina waktu eta ‘hujan panungtungan,’ atawa kasagaran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun maparin kakuatan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun para wali supaya sanggup nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtungan bakal dituangkeun.” Early Writings, 85.

Aya hiji mangsa nalika “bangsa-bangsa murka,” tapi dina waktu anu sarua maranéhna “ditahan.” Dina mangsa éta Kristus ngadegkeun Karajaan kamulyaan-Na, sabab Anjeunna ngadegkeun Karajaan-Na dina mangsa hujan ahir.

“Hujan panungtung bakal turun ka jalma-jalma anu suci—sadayana engké bakal narimana saperti baheula.

“Lamun opat malaikat ngaleupaskeun, Kristus bakal ngadegkeun Karajaan-Na. Moal aya anu narima hujan panungtungan iwal ti jalma-jalma anu keur ngalakukeun sagala nu maranéhna sanggup.” Spalding and Magan, 3.

Dua petikan saméméhna tina Early Writings nétélakeun yén nalika bangsa-bangsa jadi ambek, sarta dina waktu anu sarua “ditahan,” opat malaikat nahan opat angin. Ku kituna, amarahna bangsa-bangsa éta digambarkeun minangka “opat angin”. Anjeunna ogé nyatet yén dina mangsa opat malaikat nahan bangsa-bangsa anu ambek éta, hujan ahir bakal datang. Mangsa waktu anu dimimitian nalika hujan ahir datang, anu ogé mangrupa waktu nalika bangsa-bangsa jadi ambek, sanajan kitu ditahan, lumangsung nepi ka Mikail nangtung sarta waktu kasempetan pikeun manusa ditutup. Mangsa waktu éta nya éta mangsa nalika kasalametan keur ditutup, sarta ku kituna ngagambarkeun padamelan panungtungan Kristus di Tempat Mahasuci, anu dicirikeun minangka mangsa waktu nalika Anjeunna boh mupus dosa-dosa manusa atawa ngaran-ngaran maranéhna tina kitab-kitab pangadilan. Mangsa waktu éta, nalika para malaikat nahan opat angin, nya éta waktu pamaséalan saratus opat puluh opat rébu.

Islam tina Cilaka katilu nyaéta kakawasaan anu “ngamurkaan bangsa-bangsa,” sarta Cilaka katilu sumping dina 11 Séptémber 2001, tapi Islam geuwat “ditahan.” “Angin ti wetan” téh lambang Islam, sarta Yesaya netelakeun “angin ti wetan” minangka “angin nu kasar,” anu ku Allah “ditahan” (diwatesan). Peperangan Islam sacara terus-terusan digambarkeun saperti awéwé nu keur ngalahirkeun, sabab éta téh peperangan anu beuki ngaronjat, anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, nalika malaikat anu kuat dina Wahyu dalapan welas turun, sakumaha ditandaan ku diruntuhkeunana gedong-gedong gedé di New York City.

“Ayeuna datang kecap yén kuring geus nyatakeun yén New York bakal disapu ku gelombang pasang? Ieu teu kungsi ku kuring disebutkeun. Kuring geus nyebutkeun, waktu kuring ningali wangunan-wangunan gedé keur diwangun di dinya, lanté demi lanté, ‘Pamandangan anu kacida pikapikasiauneunna naon anu bakal kajadian nalika Gusti jumeneng pikeun ngagegerkeun bumi kalayan dahsyat! Mangka kecap-kecap tina Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’ Sakabéh pasal ka dalapan welas tina Wahyu téh mangrupa peringatan ngeunaan naon anu bakal datang ka bumi. Tapi kuring teu boga cahaya husus ngeunaan naon anu bakal datang ka New York, iwal yén kuring terang yén hiji poé wangunan-wangunan gedé di dinya bakal diruntuhkeun ku diputerkeun jeung dibalikeun ku kakawasaan Allah. Tina cahaya anu dipaparinkeun ka kuring, kuring terang yén karuksakan aya di dunya. Hiji kecap ti Gusti, hiji sentuhan tina kakawasaan-Na anu mahaagung, sarta struktur-struktur raksasa ieu bakal runtuh. Kajadian-kajadian bakal lumangsung anu kengerianana teu bisa ku urang dibayangkeun.”
Review and Herald, 5 Juli 1906.

Dina bagan taun 1843 jeung 1850, Islam digambarkeun minangka “kuda-kuda perang”. Dina Wahyu pasal salapan, tempat Islam dina Kasusah kahiji jeung kadua dipidangkeun, watak Islam diidentifikasi ku ngaran raja Islam.

Sarta maranéhna miboga raja anu marentah aranjeunna, nyaéta malaikat tina jurang nu taya dasarna, anu ngaranna dina basa Ibrani nyaéta Abaddon, ari dina basa Yunani ngaranna Apollyon. Wahyu 9:11.

Ayat ieu, nyaéta pasal SALAPAN, jeung ayat SAWELAS, sacara profétis nétélakeun yén naha dipidangkeun dina Perjangjian Heubeul (basa Ibrani) atawa dina Perjangjian Anyar (basa Yunani), sipat Islam téh nyaéta Abaddon atawa Apollyon. Duanana ngaran hartina “karuksakan jeung pati”.

“Para malaikat keur nahan opat angin, anu digambarkeun minangka kuda ngamuk anu hayang ngaleupaskeun diri tuluy ngalabrak ka sakuliah beungeut bumi, mawa karuksakan jeung pati dina tapak lalampahanana.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Opat angin téh mangrupa kuda ambek dina nubuat Alkitab, anu keur narékahan pikeun leupas tina panahanana. Salah sahiji ciri nubuat tina kuda ambek éta nyaéta yén manéhna ditahan, tapi keur narékahan pikeun leupas sarta mawa “karuksakan jeung pati” ka sakuliah bumi.

Urang bakal neruskeun ngabahas poko-poko ieu dina artikel salajengna.

“Duh muga umat Allah ngagaduhan rasa kana karuksakan anu keur ngancam rébuan kota, anu ayeuna geus ampir dipasrahkeun ka pangberhalaan! Tapi loba di antara maranéhna anu sakuduna ngawarkeun bebeneran malah nuduh jeung ngahukum dulur-dulurna sorangan. Lamun kakawasaan Allah anu ngarobah hate jeung pikiran datang kana akal manusa, bakal aya robah anu écés. Jalma-jalma moal boga kahayang deui pikeun nyalahkeun jeung ngaruntuhkeun. Maranéhna moal nangtung dina posisi anu ngahalangan cahaya pikeun nyorot ka dunya. Pangritik maranéhna, tuduhan maranéhna, bakal eureun. Kakuatan-kakuatan musuh keur ngumpulkeun pasukan pikeun perang. Pasualan-pasualan anu keras geus aya di hareupeun urang. Rapatkeun diri, dulur-dulur lalaki jeung awéwé kuring, rapatkeun diri. Beungkeutkeun diri jeung Kristus. ‘Ulah maraneh nyebut, A confederacy,... jeung ulah maraneh sieun ku kasieun maranéhna, ulah ogé ngarasa pundung. Sucikeun PANGERAN semesta alam Anjeunna sorangan; jeung mugi Anjeunna jadi kasieun maraneh, sarta mugi Anjeunna jadi kagentran maraneh. Jeung Anjeunna bakal jadi tempat pangungsian; tapi jadi batu sandungan jeung batu anu matak nyinggung pikeun duanana kulawarga Israil, jadi jebakan jeung jadi perangkap pikeun pangeusi Yerusalem. Jeung loba di antara maranéhna bakal titajong, jeung murag, jeung remuk, jeung kajiret, jeung kacekel.’”

“Dunya teh hiji sandiwara. Para palakuna, nya éta pangeusina, keur nyiapkeun diri pikeun maénkeun bagianna dina drama agung panungtungan. Allah geus teu dipaliré deui. Di antawis golongan ageung umat manusa teu aya kasatuan, iwal lamun jalma-jalma ngahiji pikeun ngalaksanakeun tujuan maranéhna anu mentingkeun diri sorangan. Allah keur niténan. Maksud-maksud-Na ngeunaan para bawahan-Na anu barontak bakal kalaksanakeun. Dunya ieu henteu dipasrahkeun kana leungeun manusa, sanajan Allah ngantep unsur-unsur kabingungan jeung katidaktertiban ngawasa pikeun sawatara waktu. Hiji kakawasaan ti handap keur digawé pikeun ngabalukarkeun adegan-adegan agung panungtungan dina éta drama,—Iblis datang sabagé Kristus, sarta digawé kalayan sagala rupa panipuan kajahatan di antara jalma-jalma anu keur ngabeungkeut dirina sorangan babarengan dina paguyuban-paguyuban rusiah. Jalma-jalma anu nyerah kana hawa napsu pikeun ngahiji dina pakumpulan keur ngalaksanakeun rancangan-rancangan musuh. Sabab bakal dituturkeun ku balukarna.”

“Palanggaran geus ampir ngahontal watesna. Kabingungan ngeusian dunya, sarta hiji kasieunan anu gedé bakal geura datang nimpah ka manusa. Ahir geus pohara deukeut. Urang

anu nyaho kana bebeneran kudu keur nyiapkeun diri pikeun naon anu geura bakal nimpah ka dunya minangka hiji kajadian anu ngageunjeungkeun pisan sarta teu disangka-sangka.”
Review and Herald, 10 Séptémber 1903.